

प्रज्ञाचक्षु श्रीगुलाबरामहाराजविरचिता बालरक्षा

८९३

तान्हें बाळ बाई यास रक्षि तूं घरी । विघ्न बहुत येति माय अचुक यावरी ॥१॥
आजपासुनीच आम्हि सक्त यावरी । पाहतां हरिस स्मरत नसे भवहि अंतरी ॥१॥
जारिणि परि पतिव्रता आम्हि सुंदरी । हाचि पती योग्य वाटे नंद सुंदरी ॥२॥
मोहयुक्त झालों आम्हि सर्व बायका । बाळपणिंच पर्णु बाई विश्वनायका ॥३॥
ज्ञानेश्वरकृपा पूर्ण आपणावरी । वेदविधिविनाहि आम्ही याच्या नोवरी ॥४॥

८९४ / ओवी -

एक सखे यशोदे बाई । सकळ आम्हीं मिळोनि लवलाही ।
रक्षण करावया शेषशाई । हृदयीं ठायीं प्रार्थुं कां ॥१॥

८९५

लहान तूज तुम्हिं म्हणोनि बोलतां नये । दासि परि मी झालि तुझी सगुण अन्वयें
॥१॥

वात्सल्यचि रक्षण समयीं बरें हरी । यास्तव तुज हृदयें सदा रक्ष तूं हरी ॥१॥
लक्ष्मीपति मस्तकिं तो करो रक्षणा । श्यामलांग राखो तुझ्या कोमलेक्षणा ॥२॥
ज्ञानेश्वर करुणाघन तुजवरी वळो । चिरकालचि अमरपणा हरि तुला मिळो ॥३॥

८९६ / ओवी -

यापरी प्रथम बाळा । रक्षित होत्साती गोपाळा ।
मृत्तिका घेवोनिया भाळा । लावीतसे प्रीतिबळें ॥

८९७

भाग्य आमुचें म्हणुनि तुझा जन्म गोकुळी । प्रिय होई प्राणसख्या सकळ नृपकुळीं
।धृ

रक्षण तव शेषशयन बाहुचें करो । रक्षाया उदर तुझें शेष पाखरो ॥१॥
अस्मत्कुचमंडल हें पाणि धारक । रक्षक त्यावरि असो किं दिनोद्धारक ॥२॥
कमलनाभ नाभिप्रती कंठिं केशव । ओष्ठ तुझें रक्षो सख्या इंदिराधव ॥३॥
ज्ञानेश्वरकरुणामय अमृत पाझरो । तेणें प्रेमगांग सदा हृदयें निर्झरो । भाग्य ॥४॥

८९८

आला तुम्ही जन्मा यादवांचे कुळीं । म्हणोनी गोकुळीं आम्ही नारी ॥१॥
जरी नंदकुळीं येता चक्रपाणी । तरी नातें आनि बहू होती ॥
परकिये नाते बरें सांपडलें । एकचि जोडले कांतमूर्ति ॥३॥
ज्ञानेश्वरबाळा परम प्रेमळ । म्हणती गोपाळ रक्षीं रक्षीं ॥४॥

८९९ / ओवी -

एक लज्जा टाकोनी । तुम्ही ऐसें म्हणोनी । देहभान विसरोनी । सासूश्वसुरही नेणे
॥१॥

९००

संघचक्र आमचें तूं रक्षिं श्रीधरा । देउनिया चुडे कृपें भीजवीं धरा । संघचक्र०
॥१॥

नंदसूनु कांत अम्हां देईं सत्वरिं । बाहू कुसुमगंध करुनि नवस तुजवरी ॥१॥

अभंग रंग देईं सख्या इंदिरापती । श्रीनिवास रक्षि सर्व कृष्णसंपती ॥२॥
प्रणयबद्ध बोलताति गोपकन्यका । ज्ञानेश्वरतात रक्षि विष्णुवन्निका ॥३॥

९०१ / दिंडी

प्रणयरञ्जनीं बद्ध गोपिबाळा । चिंतिताती आरोग्य नंदबाळा ॥
मंत्रुनीयां बांधिती करीं वाळा । म्हणति आम्हां भक्तिं तूं ऊग्र काळा ॥१॥

९०२ / दिंडी

विघ्न भोगाया सिद्ध आम्हि नारी । कष्टवीसी कां व्यर्थ पूतनारी ।
भक्षुनीयां आम्हांस कृष्ण रक्षी । कोमलांग बाल हा तूं निरीक्षीं

९०३ / ओवी -

गोपींची बालरक्षा पाहुनी । चकित झाली नंदराणी ।
म्हणे एवढा प्रेम माझ्यामनीं । अझूनि कांहीं उपजेना ॥१॥
रात्रौ कांता दिवसा जननी । ऐशा पाहुनी गौळिणी ।
रक्षा करितांचि चक्रपाणी । प्रणयभाषणीं मोहीं तया ॥२॥
करावया जगाचें पालन । जेणें धरिला सत्वगुण ।
तो आपुला कांत जाणोन । गोपी रक्षा करूं पाहती ॥३॥
संहारकर्ली शंकर । सृष्टीचा करी स्वीकार ।
परी तेव्हांही जो साचार । भक्तनाश होऊं नेदी ॥४॥
तयासी गोपिबाळा । रक्षरक्ष म्हणती लोकपाळा ।
तरी या प्रेमळ सुकाळा । हरी कां न स्विकारी ॥५॥
लक्ष्मी हरिपाय चुरीत । परी तांबूल काढोनि मुखीं न देत ।
एवढीच स्वर्गांत । उणीच निश्चित असे कीं ॥६॥
गरुड तो असे हरिवाहन । परी कोणी न घाली शयन ।
ही एक उणीव वैकुंठी जाण । सत्यचि प्रमाण असे कीं ॥७॥
गोलोकीं राधा मानवती । स्वयें कष्ट करी श्रीपती ।
तेथेंही सुखाची रीती । क्षणभरी न मिळे ॥८॥
म्हणुनीच काय वृंदावनीं । गोपीबाळा घेतल्या मोहुनी ।
सेवासुखें सुखावुनी । रक्षा निर्वाणी अंगिकारी ॥९॥
यापरी हें बालरक्षण । जे कां यथामती केलें वर्णन ।
ते ज्ञानेश्वरचरणी संपूर्ण । अर्पण असो की ॥१०॥
जैसें कां मोरा आंगीचे डोळे । तया अभिमाना न येती बळें ।
तैसें हें कवित्व कोमळें । अभिमाना मज नाणी ॥११॥
तैसें ज्ञानेश्वरें कवितारत्न । मजहाती दिधलें न करितां यत्न ।
म्हणोनि प्रशंसामात्र वेतन । करोनि अर्पिले ज्ञानेश्वरा ॥१२॥
स्वामीचिया सनगाची । प्रशंसा न करितां साची ।
तरी मग चाकराची । चाकरी मिथ्या ॥१३॥

॥ प्रज्ञाचक्षु श्रीगुलाबरामहाराजविरचिता बालरक्षा संपूर्णम् ॥

० ० ०